

[Holger K. Nielsen]

Begrundelse

Selv om det er et erklæret boligpolitisk mål, at kommunerne skal have et varieret boligudbud, er der kommuner, som ikke lever op til dette.

Specielt er der kommuner, som er meget negative over for at opføre almennyttige boliger. Dette betyder samtidig, at man kryber uden om løsningen af en række boligsociale opgaver, og at man dermed eksporterer de sociale problemer.

Svar (20/11 89):

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Regeringen er som udgangspunkt enig i, at det bør tilstræbes, at der er et varieret boligudbud i de enkelte kommuner. Et varieret boligudbud forudsætter dog ikke blot, at der er en vis mængde udlejningsboliger, herunder eventuelt almennyttige boliger. Det er lige så vigtigt, at der er et rimeligt udbud af ejerboliger og private andelsboliger.

En del af de boligsøgende har af økonomiske grunde kun mulighed for at flytte ind i en lejebolig. En lejebolig behøver ikke nødvendigvis at være almennyttig. En væsentlig del af de boligsociale opgaver løses således af den private udlejningsmasse. Der er derfor for knap et år siden gennemført lovgivning, der giver bedre muligheder for at opføre privat udlejningsbyggeri. Det forventes, at der på baggrund af denne lovgivning vil blive opført omkring 2.000 private udlejningsboliger om året. I de kommuner, hvor der opføres private udlejningsboliger, er der naturligvis et tilsvarende mindre behov for almennyttige boliger.

Opførelse af almennyttige boliger forudsætter, at den pågældende kommune har fået andel i den kvote for støtte til opførelse af almennyttige boliger, der hvert år fastsættes i boligbyggeriloven. Ved Boligstyrelsens fordeling af kvoten mellem kommunerne indgår en lang række hensyn. Et af de hensyn, der indgår i fordelingen, er boligmassens fordeling mellem ejerboliger og lejeboliger i den pågældende kommune. På denne måde understøtter Boligstyrelsen tendensen til en større spredning af det almennyttige byggeri.

Det skal fremhæves, at der i de senere år er sket en betydelig spredning i det almennyttige byggeri. I 1970 var der således omkring et halvt

hundrede kommuner, der slet ikke havde almennyttige boliger. Dette antal er nu reduceret til kun to kommuner. Disse tal viser, at udviklingen går i den rigtige retning.

Det er regeringens opfattelse, at fastlæggelsen af boligmassens sammensætning må ske ud fra en konkret vurdering af boligbehovet i den enkelte kommune. Det er derfor den enkelte kommune, der ud fra et kendskab til de lokale forhold bedst kan foretage en sådan vurdering.

Spm. nr. S 190

Til *udenrigsministeren* (13/11 89) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Agter udenrigsministeren at åbne et generalkonsulat i et af de baltiske lande, Estland, Letland eller Litauen, i lighed med, hvad den svenske regering netop har gjort, og som man kan forvente den danske regering vil gøre på baggrund af udenrigsministerens åbenhed over for et samarbejde med de omtalte lande – som udtalt under Østeuropadebatten?«

Begrundelse

Alle er stærkt optaget af, hvad der sker i den østlige del af verden. Ingen tvivl om, at Gorbatsjovs tale i Finland for nylig har gjort stort indtryk. Dette ses da også klart af udtalelser fra f.eks. hr. Lars P. Gammelgaard, som gerne ser en udvikling af samarbejde mellem de nordiske lande og Estland, Letland og Litauen. Også lederen af den danske delegation til Nordisk Råd arbejder og har arbejdet hårdt, godt støttet af bl.a. SF, på en udvidelse af samarbejdet i Nordisk Råd, så dette også omhandler internationale spørgsmål. Udenrigsministerens velkomne åbenhed over for især de omtalte lande og over for samarbejde med disse viser også en stor interesse fra regeringens side på området.

Derfor er tiden inde til aktiv handling, således at det vises, at alle de gode ord er helt oprigtige. En af de muligheder, der er for at vise dette, er at åbne et generalkonsulat i et af landene, hvilket Sverige i øvrigt allerede har gjort.

Svar (22/11 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Den 26. oktober 1989 havde jeg lejlighed til i Folketinget at udtale, at regeringen ønsker, at de personlige bånd mellem de baltiske repub-